Якщо Ромчика немає в дворі, мама знає: він — біля річки.

Сидить нищечком у кущах верболозу при березі, дивиться на зморщену спину річки і щось собі думає.

Вишумовує верболіз, грається вітер хвилями, на хвилях вигойдуються білі хмари, а він сидить і сидить.

Про що думає Ромчик?

Того, мабуть, ніхто не знає. Бо він нікому не каже. Ромчик любить таємниці

А найчастіше думає Ромчик ось про що. У всіх є свій дім. Отже, є він і в туману. В того туману, який уранці встає над землею. А живе він аж на самісінькім дні річки. Більше йому просто ніде бути. І той туман — великий сплюх. Спить цілісіньку ніч і вже тільки аж перед ранком прокидається. Випливає тоді з глибокої глибини, вилазить на спину річки. Посидить, подивиться навкруги, а тоді йде в поле попастися.

Бо — голодний.

Пасеться, мов теля, на траві Аж доки сонце з-за лісу почне виглядати. Туман чомусь не любить, як воно пригріває.

Тоді він вертає підтюпцем до річки — й шубовсть у воду. Аж верболіз загойдається.

А туман знову залягає спати. Тільки його мокрі сліди на кожній травині проти сонця світяться.

Одне Ромчикові незрозуміло: як туман цілу зиму без їжі живе?

Може, на нього зимова сплячка нападає. А може, він у небо підіймається і хмарами стає. А хмари ж нічого не їдять…

Так воно чи не так?

Ото цікаво було б узнати!

Хотів Ромчик когось про те розпитати, але соромиться: скажуть — не знає такого простого!

І коли вже він набереться сміливості усе про туман розпитати?